

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Αύστερον - Απολίσιον - Ιουνίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες φυσικών ποσών ή γενεκομένων διά τον ιωιό συνδρομητοί ή αδελφοί του συνδρομητών, δύνανται να συμμετάσχουν του διαγωνισμού τούτου των Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Άντες οι άλλοι πρέπει να έσπαστε την διά τάς λύσεων τους έκπτωτους ψυλλάδους, διαπίπτοντα και άντες γραμματόσημουν ασφράγιστουν 20 λεπτών οι συνδρομητοί και ταξέδημα των, και 20 λεπτών οι κατά φύλων αγοραστοί, άλλος δεν λαμβάνονται όπως διηνά αλλοτες τους.

Ο χάρτης των λύσεων είναι το δικοίου και πάντων δέν γράφεται τάς λύσεις των πάντων ανεξαιρέτων των διαγωνισμούν, πωλεται τα έτος Γραφεία μετά φυλλών, διά πάντων περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. I.

Αι λύσεις του παρόντος ψύλλου είναι δικται ταναχθόντων μέχρι της 20ής Ιουνίου πέραν δέ της προδρομιας πατέντας, μόνον έαν ληφθούν προ της δημοσίευσης των γίνονται δεκτά.

Τους λουπούς δρομούς, βραβεία κλπ. ίδε εις τον Οδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Δ και Σ, φύλλον πρώτον έ. Ε. Ο Οδηγός στέλλεται εις πάντα αιτούντα.

283. Λεξίγριφος

Το πρότον μεν είτε σκοτεινά
Αδικίων μη ζητήσῃ;
Το δεύτερον μου απάτοιν
Όλαι αι κινδυνήσκει;
Ἐν τούτοις τ' ὅλον φλέγεται;
Καὶ σπεῦσε νὰ τὸ λύσῃ;

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κυνάρη

284. Στοκχεύγριφος

Εἰς τὰ δάκτυλά σου μη ἔχεις;
Ἄν μου κόψῃς τὸ γεφάλι,
Ἀνάφε τὸ φῶς, δίστη,
Σκύτος θὰ σὲ περιβλή.

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Ελληνικῆς Καρδιᾶς

285. Μεταγραμματισμός

* Αν ητο σθέσης,
Καὶ γράψῃς ν.,
Καρέ θάλεσης
Μ' ἔνα νησί.

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Αθέουρων

286. Αναγραμματισμός

Τὴν ἀρχαίαν ὥρην
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,
Πόλιν αἰγυπτιακήν
Παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Ύδραικίου Χάνου

287. Τολγῶνον

* * * * * = Στωικοί φιλόσοφοι:
* * * * = Ἀνδρεῖος
* * * = Πρέσβωτος τῆς Η. Διαθήκης.
* * = Ἐπίρρημα.
* = Σύμφωνοι.
Καὶ καθέτως ταῦτα.

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Βαλάδος τοῦ Ρήγα

288. Αριθμητικός Αστήρ

* * * * Νάντικατασταθούν οἱ ἀστερί-
* * * σαι διὰ διφήρων ἀριθμῶν ἀπὸ
* * 10 * τοῦ 11 μέροι τοῦ 2θ, ἀπὸς ἐ-
* * * κάστου λαρδανομένου, ὥστε καὶ
* * * ὄριζοντας, καὶ καθέτως, καὶ
διαγωνίως, νὰ ἔχωμεν παντοῦ
ἀθροισμα 84.

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Ονειρεμένης Πατοίδος

289. Μεταρρράφωσις

Π. "Ηρα διὰ 12 μεταρρράφωσιν νὰ γίνη
Κρόνος.

(Καθε λέξις πρέπει νὰ προέρχεται ἀπό την προηγούμενη της διά περιστήκης, ἀφ' αρέσεως ἢ ἀντικαταστάσεως ἐνός ρόνου γράμματος.)

Ἐπισάλην υπὸ τῆς Ιούδος

290. Ποικιλή Ακροστιχίς

Τὸ πεδρύρ γράμμα τῆς περίτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὰ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπο-
τελοῦν πόλιν τῆς Ρωσίας:

1, Εὐρωπαϊκή πρωτεύουσα, 2, Νήσος τοῦ
Αιγαίου 3, Φυτόν 4, Μέρος τοῦ θάνατού
τοῦ φύλλου 5, Θεά.

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Μάντεως Κάλαντος

291. Φωνητεύθιπον.

νν - γυν - π

Ἐπι. ἀπό την Μαραστοναπτιένην Γαλανόλευκην

292. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

293. Φωνητεύθιπον.

νν - γυν - π

Ἐπι. ἀπό την Μαραστοναπτιένην Γαλανόλευκην

294. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

295. Φωνητεύθιπον.

νν - γυν - π

Ἐπι. ἀπό την Μαραστοναπτιένην Γαλανόλευκην

296. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

297. Φωνητεύθιπον.

νν - γυν - π

Ἐπι. ἀπό την Μαραστοναπτιένην Γαλανόλευκην

298. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

299. Φωνητεύθιπον.

νν - γυν - π

Ἐπι. ἀπό την Μαραστοναπτιένην Γαλανόλευκην

300. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

301. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

302. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

303. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

304. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

305. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

306. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

307. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

308. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

309. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

310. Γρέφος

βίον βίον Ἑλλάς Γαλλία στὸν Ρόδον μοῦ

βίον βίον Τουρκία στὸν Κρήτον

Ἐπισάλην υπὸ τοῦ Διάφραγματος

Μιαν ήμέραν, ο δούξ και η δούκισσα, μὲ σήλην τὴν ἀκόλουθιάν των καὶ μὲ τοὺς φίλους τῶν, μετεῖναν εἰς τὸ δάσος ἐχθίν θὰ κανηγήσουν. "Οταν ἔθασαν εἰς ἐν ἀδενδρον μέρος, εἰς μίαν ἔξαίθραν τοῦ δάσους, εἶδαν ἔξαφνα μίαν λαμπρὰν πομπήν, παρελαύνουσαν ὑπὸ τοὺς ἥχους σαλπίγγων. Ἐν τῷ μέσῳ ἥχοςτο εἴναι μεγαλοπρεπὲς θριαμβευτικόν, ἄρμα, εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθητο μία ὁραιοτάτη νέα μὲ θυμασίκην στέλνην καὶ μὲ σπινθροθελοῦντας πέπλους ἀπὸ ἀργυροφαντον γάζαν. Παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς, ὡς φύλαξ, ἐστέκετο ὄρθιος ἔνας πελώριος μάγος μὲ τὸ πέδωπον σκεπασμένον.

Ο Δὸν Κικητῆς καὶ ὁ Σάντος ἐκύτταζαν τὸ παράδοξον θέαμα μὲ δύματα κατέπληκτα. Ἡ ἐκπληξίς τοῦ κυρίου καὶ ὁ τρέμος τοῦ ἵππους δὲν ἦλατταθησαν ποσῶς, ὅταν τὸ ἄρμα ἐσταμάτησεν ἐμπρός των καὶ ὁ μάγος, ἀπορεῖτων τὸν σκοτεινὸν τοῦ πέπλου καὶ ἀπεκαλύπτων τὸ πέδωπόν του, τὸ ἀπόλον δὲν ἦτο παρὰ κρανίον σκελετοῦ, ἐδῆλωσεν ὅτι ἡ νέα ποῦ ἐκάθητο πλησίον του, ἥτο ἡ δόνα Γλυκερία. Καὶ πρεσβεῖσαν ἀμέσως διὰ τῶν πομπώδους καὶ ἡχηρᾶς:

— Μεγάλες Ἰππότα τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς, σὺ τοῦ ὅποιον ἡ εὐαίσθητος καρδία θλίβεται τέσσον διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς Δεσποίνης της, μάθε δὲν ὑπάρχει πρόπος σωτηρίας. Ἡ δόνα Γλυκερία θάνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν της, μόνον ἐὰν ὁ Σάντος ἀποφασίσῃ νὰ πονέῃ ἐκουσίας χάριν αὐτῆς. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ καταφέρῃ μὲ τὸ ίδιον του χέρι καὶ ἐπὶ τῶν ίδιων του πλευρῶν, τρεῖς χιλιάδες τρισκόσιες ξυλίες, βεργίες ἢ βυρδούσιλές!

Ἡ τρομέρα αὐτὴ συνταγὴ ἔκαμε τὸν ἀνδρεῖον καὶ ἀφωτιωμένον Σάντος νὰ φρικάσῃ.

— Ποτέ! ἀνέκρηξε· γιὰ δῆλο τὸν κόσμο! Δὲν θέλω, δὲν μπορῶ, δὲν χρεωστῶ νὰ κάμω τέτοιο πρᾶγμα. Τρεῖς χιλιάδες τρισκόσιες βυρδούσιλές στὰ πλευρά μου, μὲ τὸ ίδιο μου τὸ χέρι; "Οχι! εὔτε τρεῖς! Καὶ παρὰ νὰ ὑποφέρω ἐγὼ τόσους πόνους, καλλίτερα, μὰ τὴν πίστη μου, νὰ μείνῃ ἡ κυράσια-Γλυκέρω μαργαρέμνη· τὸ δῆλη τῆς τὴν ζωή!

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, φίλε Σάντος, τῷ εἴπε τότε ὁ δούξ, αὐτὴ ἡ σκληρότης μοῦ κακοφαίνεται πολὺ. "Αν δὲν μετανοήσῃς, ὃν δὲν μαλακώσῃ ἡ καρδία σου ποῦ νὰ γίνη, σὰν τὸ φέρμο σύνο, δὲν θὰ διοικήσῃς καθόλου νησί δικό μου. Οραίος θεύλαια θὰ ἐκπανα, ἀν ἔστελνα στοὺς καλούς μους νησιώτες ἔνα τόσω σκληρὸν τύραννον, ποῦ εὔτε τὰ δάκρυα τῶν δυστυχίων, γυναικῶν, οὔτε αἱ συμβούλαι τῶν σεβαστῶν μάγων δὲν εἰμισθοῦν νὰ συγκινήσουν τὴν πέτρινην καρδιάν του!

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια, ἕδη σελ. 250)

Οι γέροντες τῆς πόλεως τὸ εὐχανστεῖλει χρήσις δῶρο στὸν πραγματιστή. Χάρηκε καθώς τὸ εἶδε κενός. Εστάθη, ἔγγαλε ἔνα μεγάλο ἀναστατώ ἀπὸ τὸ στήθος του τὸ ἔσφαμένο ἀπὸ τὰ γηρατεῖα, ἔγγαλον ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὴν γηρατεῖα, μαζῆ μὲ κάτι σκελίδες σκέρδα, ἀπομενάνεια τοῦ λιτοῦ του γεύματος, τὸ δῶρο ποῦ εἴχε λάβει ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Αιγαίων: ἔνα πολύτιμο πετράλι ποῦ εἴχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανό, γιατὶ ἡτον σιδερένιο, ἀλλὰ πολὺ μικρό καὶ δὲν ἔκανε γιὰ μήτη κονταριοῦ. "Ἔθγαλε καὶ ἔγώ στὰ νειλάτα μου ἔγκους σάν κι' αὐτούς στὴν παλληκαριά, ἀλλὰ δὲν ἔγκα οὔτε ἀλογα, οὔτε ἀρματα, οὔτε δούλους, εὔτε ἀρματωσιά τόσο δυνατή ὥστε νὰ νικᾶ στὶς μάχες καὶ νὰ κερδίσω καὶ ἔγώ τριποδες χρυσούς. "Ο ποιος μάχεται πεζός, μὲ ἀδύνατα ὅπλα, δὲ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πολεών, ἀνάμεσα σὲ δούλους, ποτέ μου δὲν ἔπιχε πλούσια λάφυρα.

— Γυναικα, κύπτα, αὐτὸ τὸ χαλίκι δὲ μοιάζει τοῦ Πλεκώρου, τοῦ γύρτου; Δὲν μπορεῖ διχώς τὴν ἄδεια τῶν Θεῶν νὰ μοιάζει μιὰ πέτρα τόσο πολὺ μὲ τὸν Πλεκώρο.

— Αφοῦ ἡ γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε νέρο στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια, γιὰ νὰ βγῆ τὸ χύμα ποῦ τὰ λέρωνε, ὁ ραψωδὸς ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ βαδινὸ μηρί, τὸ πῆγμα τὸ βαδιό κι' ἄρχισε νὰ τὸ γέρενγ. Σὰ φρόνιμος καὶ σκεπτικὸς ἀνθρώπος, δὲν ἀφίει οὔτε τὴ γυναικα οὔτε τὰ παιδιά νὰ κάνουν τὸ φαγητό· ὅπως οἱ βροιλῆτρες, ἔψηγε μόνος του τὸ κρέας.

* *

— Η Μελανθὼ ἔδυνάμωνε τὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ. Φυσοῦσε τὰ ἔγκρι προσανάματα ἔως ὅτου ὁ Θεὸς τὰ τύλιξε μὲ φλόγες. "Αν καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἡτον ἰερά, ὁ Γέροντας λυπόταν ποῦ τὴν ἔκανε μιὰ γυναικα, ἀπειδὴ αὐτὸς ἡταν γέρος κι' ἀκοπίας. "Αμα πετάγμη ἡ φλόγα, ἔρριξε ἀπάνους τὴ φωτιὰ τὰ κομμένα κρέατα, καὶ τὰ γύρικες μὲ μιὰ μπρούτινη διγάλα. Καθισμένος ἀπάνου στὰ πόδια του, ἐμύριζε τὴν καπνισμένη τούκνα ποῦ ἔγέμιζε τὴ μεγάλη κάμαρα καὶ τρέχανε τὰ μάτια του. Δὲν ἔστενοχωριόταν ὅμως, γιατὶ ἔγκε συνείθεσε, κι' ἔπειτα ὁ καπνὸς αὐτὸς ἡταν σημεῖον εύτυχίας. "Ενα-ἔνα κομμάτι ποῦ ψηνόταν ὁ γέροντας τόβαζε στὸ στόμα του, τὸ μασσοῦσ ἀργὸ μὲ τὰ φαρούταν δόντια του κι' ἔτερας σιωπήλα. Ἡ Μελανθὼ στεκόταν πλάι του καὶ τούχυσε τὸ πέρισσον μέσα σὲ μιὰ ψάθα, σκέπασε τὸ πέδωπό του κι' ἀποκομήθη.

— Πολλῶν ἀνθρώπων εἶναι δύσκολη ἡ ζωή.

— Καὶ μὲ βασιτὰ βήματα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγε μὲ τὴ νύφη της νὰ πάρῃ ἔσκα ἀπ' τὸ κελλάρι. Ἡ τονή ἡ ωρα ποῦ ἡ κάψα τοῦ ἥλιου πέφτει βρειλά στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ ζωά, καὶ βουδίνει ὡς καὶ τὰ πουλιά μέσα στ' ἀκίνητα τὰ δένδρα. Ὁ Γέροντας ἔχπλωθη ἀπάνου σὲ μιὰ ψάθα, σκέπασε τὸ πέδωπό του κι' ἀποκομήθη.

— Στὸν ὑπὸ τοῦ εὔτε μερικὰ σκεντρα ποῦ δὲν ἔταν, εὔτε πιὸ ώραια οὔτε πιὸ ἔκτακτα ἀπὸ κείνα πούστε πάθει μέρα. Αὐτὰ τὰ σκεντρα τοῦ ἔπαρουσιαζαν εἰποῦντες ἀγθρώπων καὶ ζωῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸ αὐτὰ ἀγθρώπους ποῦ εἴχε γνω-

μένει τὶς ὄφεις γιὰ τὸ ληστεῖον. Καὶ στοχασθεῖς ποῦ δὲν εἴχε μεγάλη περιουσίαν εἴπε:

— Οι γέροντες τῆς πόλεως τὸ εὐχανστεῖλει χρήσις δῶρος δύναμι καὶ εἶναι σὰν τὰς σκιές. Μάθαινε ἀπὸ τὰ σκεντρα πῶς ὑπάρχουν καὶ σκιές ζωῶν καὶ φυτῶν καὶ τὶς βλέπουμε στὸν υπνο μας. Ἡταν βέβαιος ὅτι οἱ πεθαμένοι, περιπλανώμενοι στὸν "Ἄδη, σχηματίζουν οἱ ίδιοι τὴν εἰκόνα τους, ἀφοῦ κανένας ἄλλος δὲ μποροῦσε νὰ τὴν σχηματίσῃ γι' αὐτούς, ἐκτὸς ἂν ἡτο κανένας ἀπὸ κείνους τοὺς Θεοὺς ποῦ τοὺς ἀρέσσει ν' ἀστείωνται μὲ τὸ φτωχὸ μιαλὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ δὲν ἡτον μάντις καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διαχρίνῃ ποιά οὔτε ὅτις τὸν υπνο μας. Ἡταν μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ἔνδις τῶν μεγαλητέρων ποτὲ τὸν ἀμενά της θυλέων τῆς νύκτας, εἰς ἑκάτηντας μὲ ἀλισφορίαν νὰ περιοῦν ἀπὸ κάτω τὰς καλύπτει τὰ κείστα του βλέφαρα.

— Οι γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε τὴν προστάτη του μὲ σεβασμὸν τὸ παιδί της Κύρης, εἰς τὰ οποῖα ἐμάθισε τὴν ποιησην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ποιά οὔτε τὸν υπνο μας. Πρὸ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πολεών, ποτὲ σὲ δούλους, ποτὲ μὲν δὲν ἔπιχε πλούσια λάφυρα.

— Οι γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε τὴν προστάτη του μὲ σεβασμὸν τὸ παιδί της Κύρης, εἰς τὰ οποῖα ἐμάθισε τὴν ποιησην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ποιά οὔτε τὸν υπνο μας. Πρὸ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πολεών, ποτὲ σὲ δούλους, ποτὲ μὲν δὲν ἔπιχε πλούσια λάφυρα.

— Οι γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε τὴν προστάτη του μὲ σεβασμὸν τὸ παιδί της Κύρης, εἰς τὰ οποῖα ἐμάθισε τὴν ποιησην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ποιά οὔτε τὸν υπνο μας. Πρὸ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πολεών, ποτὲ σὲ δούλους, ποτὲ μὲν δὲν ἔπιχε πλούσια λάφυρα.

— Οι γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε τὴν προστάτη του μὲ σεβασμὸν τὸ παιδί της Κύρης, εἰς τὰ οποῖα ἐμάθισε τὴν ποιησην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ποιά οὔτε τὸν υπνο μας. Πρὸ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πολεών, ποτὲ σὲ δούλους, ποτὲ μὲν δὲν ἔπιχε πλούσια λάφυρα.

— Οι γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε τὴν προστάτη του μὲ σεβασμὸν τὸ παιδί της Κύρης, εἰς τὰ οποῖα ἐμάθισε τὴν ποιησην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ποιά οὔτε τὸν υπνο μας. Πρὸ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πολεών, ποτὲ σὲ δούλους, ποτὲ μὲν δὲν ἔπιχε πλούσια λάφυρα.

— Οι γρηγά Μελανθὼ τοῦχυσε τὴν προστάτη του μὲ σεβασμὸν τὸ παιδί της Κύρης, εἰς τὰ οποῖα ἐμάθισε τὴν ποιησην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ιεροκήρυκος, ποιά οὔτε τὸν υπνο μας. Πρὸ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλούς ἔγθρους, γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ίδιος φοβάται τὸ γάρο. Γι' αὐτό, πολεμῶντας ἀπὸ κά

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ' (Συνέχεια)

Ο πρώτος που έβητασαν είχε το κρανίον τρυπημένον από σφίραν και πέδη πολλούς ήτο παγωμένος και ακαμπτος.

Άπο τους άλλους έξι ναύτας, έξη πηλωμένους επί του δαπέδου ή έπι των άνακλιντρων, οι τέσσαρες είχαν ήδη έκπυεύσθη: οι άλλοι δύο έφαίνοντο ακόμη ζωντανοί.

— Πρέπει να τους σηκώσωμε από έδω, είπεν ο Πέτρος, για να βάλωμε τις κυρίες στις καρπίνες. Ήγγανε να φωνάξῃς δύο Ίταλούς να βάλουν τους δύο άσθενες στάς αιώρας των και να τους περιποιηθούν. Οι άλλοι θα πεταχθούν στη θάλασσα. Άλλα θα τεῦς πάρω πρώτα τα χρήματα των.

Η προχειρός αὐτή, έφευνα απεκάλυψεν, ότι το πλοϊον ώνομαζετο «Μιστράλ» και προήρχετο έκ Μασσαλίας: ότι ο κτυπημένος από σφίραν ήτο ο υποπλοιάρχος, ένας Έλλην, προσφανώς ο άρχηγός της στάσεως: ότι οι άλλοι τέσσαρες νεκροί ήσαν οι ναύληρος και τρεις άπλοι ναύται, δύο Έλληνες, ένας Ρωμανός και ένας Ίταλος.

Έσκηναν τα πτώματα, δύο ήμορρούσαν γρηγορώτερα, μετέφεραν τους άσθενες εἰς τὰς αιώρας των, και ο Πέτρος ήριξε τους θαλαμίσκους, έξι τὸν άριθμόν, μικρούς άλλα καθηρωτάτους.

«Ε, πατριώτη! πῶς πάει τὸ κέφι;» (Σελ. 260, στ. 6')

Έκαλεσεν έκει τὰς φίλας του και ταῖς εἶπεν:

— Αναπαυθήτε, και μετέν εν τῷ μεταξύ θα πάμε να ίδουμε, ήν είμπορούμε νὰ φάμε κάτι τι, πλέον εὐχάριστον από τὰ καρύδια του καλοῦ.

— Εἰς τὰ θύοια θμως γεωστούμε τὴ ζωή μας, προσέθεσεν ή κυρία Ζολλέ. Ας μήν ειμεθα χάριστοι πρὸς αὐτά. Χάρις εἰς τὰς θαυμασίας των ιδιότητας διετηρήθημεν τόσον ἀκριβούς και ὑγιείς ως νὰ μῆ μᾶς έλειψε τίποτε.

— Εφαγα περισσότερα από σᾶς, εἶπεν ο Πέτρος. Τώρα πηγαίνω· ἄν ο πληγωμένος μου μὲ φωνάξει, λάβετε τὸν κοπού νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

Εἶδε μίαν στιγμήν τὸν πλοιάρχον, ο οποῖος έποιμπάτο ήσυχως.

— Πάει καλά, έσυλλογίσθη ο νέος· θὰ τὸν σωσωμε!

Και ἀπῆλθε διὰ γὰ εξακολουθήση τὴν ἐπιθεώρησην του:

Ο μάγειρος και οι βοηθοί του δὲν εἶχον ἀποθάνη· προχειρός και συνέρχονται τὴν στιγμὴν πῶς τοῦ τους ἀπλησίσκεται.

Τοὺς ἔθρεξαν τὰ πρόσωπα μὲ κρόνον νερὸν και μετ' οὐλίγον ο μάγειρος ήσσοιξε τὰ μάτια και ἐξέπειψε μίαν βλασφημίαν, τὴν ὁποίαν ο Καργκασσού ἀνεγνώσκειν ως μαστολιώτικήν.

— Ε, πατριώτη! τοῦ ἔρωναξ· πῶς πάει τὸ κέφι; καλά;

Ο μάγειρος δὲν ἀπεκρίθη θαύμασσα. Εκύπτατε σκοτισμένος τὰ ἄγνωστα ἐκεῖνα πρόσωπα, τοὺς ἀγθρώπους ἐκεῖνους που ἐφίλοντο ως νὰ ήσαν εἰς τὸ σπίτι των, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ ποῦ ἔφευντασαν.

Εἰς τὴν θάλασσαν αἱ ἐπισκέψεις εἶναι σπάνιαι. Τὰ ιστιοφόρα προπάντων δὲν δέχονται σχεδὸν ποτέ, ἐπειδὴ δὲν κάμνουν κανένα σταθρὸν, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει βλάστησης, και μένουν δύο έως ἔξι μῆνας χωρὶς νὰ βλέπουν ξηράν. Διὰ τοῦτο η ἀπλησίση τοῦ ἀρχηγούς ήτο τόσον μεγάλη. Μὲ τὰς περιποιήσεις τοῦ Καργκασσού, συνήθον και οι βοηθοί. Και οι τρεῖς έφαίνοντο ἔξυπνας ἀπὸ τὸ πλοιάρχου.

— Τί ἡρα είνε; ήρωης τὸν σύμπατριώτην τοῦ Καργκασσού. — Μισή ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἀπεκρίθη ο Πέτρος.

— Μισή ἀπὸ τὸ μεσημέρι; ἀνέκριξεν ο μάγειρος ἀναπτηδών. Και ο καρές του πληρώματος δὲν ἔγεινεν ἀκόμη. Τι συμβαίνει λοιπόν;

— Τὸ πληρώμα σας εἶναι εἰς ἀθλιαντάστασιν, εἶπεν ο Πέτρος. Μοῦδωσαν ἔνα ποτήρι, τὸ οποῖο καθὼς και εἰς δύο βοηθούς μου ποῦ εἴχαν ἔλλοι χωρίς νὰ τοὺς ήδη. Τότε θυμήθηκα τὸν καρέ και τὸν εἶπα:

— Α, τώρα έννοω! Ήπελαθεν ὁ μάγειρος. Κάτι θὰ είχε μέσα τὸ κρασί, ή μαλάγα! Εμεῖς, οι μοῦσοι και ἐγώ, δὲν ήπιαμε παρ' απὸ ἔνα ποτήρι, και συνήθισμε μὲ τὴν φύση γιὰ νὰ κάμωμε τὸν καφέ· ήταν κατὰ τὶς τέσσαρες τὸ πρωΐ· οι ναῦται θμως ἀδειασαν δύο τὸ βαρέλι.

Εἶδε μίαν στιγμήν τὸν πλοιάρχον, ο οποῖος έποιμπάτο ήσυχως.

— Πάει καλά, έσυλλογίσθη ο νέος· θὰ τὸν σωσωμε!

Και ἀπῆλθε διὰ γὰ εξακολουθήση τὴν ἐπιθεώρησην του:

«Αὐτὸ τὸ βαρέλι: θέστακαν οι ναῦται...» (Σελ. 260, στ. γ')

«Κατ τρέχοντας γυρίσαμε ἔδω, γιατὶ συλλογίσθηκα, διτὶ τὸ πληρωμα δὲν θὰ ήταν υπομονητικό, ἀν ἐμεῦθυνε. Άλλα μόλις μπήκα, αισθάνηκα ζάλη... έκαθησα και... δὲν ξέρω πιὰ τίποτε.

— Τώρα άρχικῶ νὰ ἔννοω, εἶπεν ο Πέτρος. Δὲν ἔχειται δύμως πῶς τὸ δηλητήριον...

— Τὸ δηλητήριον; ! . ἀνέκριξεν ἔντρομοι ο μάγειρος και οι βοηθοί του· είμαστε λοιπὸν δηλητηριασμένοι;

— Οχι, σεῖς δὲν έχετε τίποτε. Οι άλλοι θμως πέθαναν, γιατὶ θὰ ήπιαν περισσότερο απὸ σᾶς. Πρέπει νὰ έριξαν μαρφίνη τὸν κρασί ἐκεῖνο, δὲν ξέρω θμως γιὰ ποιό λόγο. Ή μαρφίνη σε μικρή δύσι κοιρίζει· άλλα σὲ μεγάλη σκοτώνει.

— Ωστε μεῖς τὴ γλυκώσκημε; ήρωτης μὲ ἀγνωστὸν ο μάγειρος.

— Ναι, μὴ φοβάσαι τίποτα, πατριώτη! ανέκριξεν ο Καργκασσού· ἀφοῦ έτοιμος τὸ δηλητήριον...

— Πώς; ή νέος κύριός, πατέρι μετρίας, εἶπαν ο μάγειρος.

— Καθολού! Φαίνεται πατέρι μὲ εἶναι άνδρας. Λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς σκοτώσῃ δηλουσ... επειτα μᾶς ξώσε... ἀπὸ τὸτε εἶναι ο καπετάνιος μας και γι' αὐτὸν θὰ πέφταμε και ετῇ φωτιά.

— Πέθανε;

— Θὰ πέθανε, ἀν δὲν έφθαναμε εἰς τὴν φύση, άπηγνησεν ο Καργκασσού· ο καπετάνιος μας θμως τὸν περιποιήθηκε και

τοῦ έδεσσα τὴν πλεγή του σὲ γιατρός. Δὲ σου εἶπα, πατριώτη, πῶς ο καπετάνιος μας τὰ έξει σόλα;

— Θα τὴ γλυκώσκημα πάρω· ο όποιος άναψε τώρα τὴν φωτιάν του.

— Τὸ έλπιζω, εἶπεν ο Πέτρος. Κάμε γρήγορα και εἰδοποίησε μας άμα ετοιμασθούσαν σόλα. Πάρε, Καργκασσού.

Εξηκολούθησαν τὴν ἐπιθεώρησην των, ἐκ τῆς οποίας προέκυψαν τὰ ἔξις:

— Άπο τὸύς εἶχοντας δύναρας τοῦ πληρωματος, έξι ών δύο δύκιμοι και δύο ναυτοπαίδες, —έκτος τῶν μαγείρων, —δὲν υπήρχον ζωγραφίας παρὰ πέντε γαῦται. Εκοιμώντο ἀκόμη, δέκα' ἀρρεῖς δὲν εἶχον έξηνούσαν.

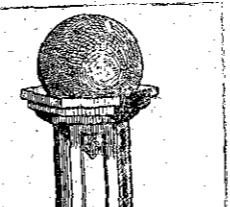
— Όλοι εἰς άλλοι, πτώματα πλέον παγμένα, έφεύρησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πρὸ τούτου ο Πέτρος έφρόντισε νὰ έχειρισθω τὴν ταυτότητα εἰκόστου και τὸ παραλίθη δὲ, τι εἶχαν ἐπάνω τῶν. Τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ έβαλαν εἰς τὰ κινητά των, τοῦ καθενὸς χωριστά, μὲ προσοχὴν και μὲ τάξιν, και ἐπειτα τὰ μετέφεραν δέλιο εἰς μίαν θαύματα τῶν καρπίνων τὸ πλοιάρχον. Μετρήθησαν εἰς τὰ κινητά των, τοῦ καθενὸς χωριστά, μὲ προσοχὴν και μὲ τάξιν, και ἐπειτα τὰ μετέφεραν δέλιο εἰς μίαν θαύματα τῶν καρπίνων τὸ πλοιάρχον.

(Επειτα συνέχεια)

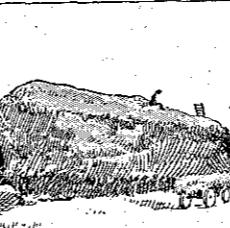
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Σφαλρα κανονιού ἐντὸς Ναοῦ

λιορίας τοῦ 1688. Εὔχε πέσῃ δύο βραματά μακράν τοῦ ιερών, ο δέποτε ἐλειτουργοῦσε τὴν φύσην τοῦ βομβαρδιού, άλλα γωρίς νὰ πρέξενηση, καρμίαν ζημιάν.

Δόφος ἀπὸ χόρτον

100 και πλάτος 97. (Ως γνωστὸν ο πούς εἶναι ἀγγίτικη μονάς μήκους, ισο-

μηγαμούσα πρὸς 33 περίπου ἐκατοστά τοῦ μέτρου.) Η γιγαντιαία οὐρὴ θηρωνίκη, σωστὸς λόρος ἀπὸ χόρτον, εὑρίσκεται ἐκονέν εἰς τὴν N. Αφρικήν.

Ηθη και ἔθιμα

Τὶ ἀλλόκοτος ἐνδυμασία! Φανάζεθε διτὶ ο πάραγγεις ἀνθρώπων εἰκεῖ μέσα;... Και ἐμρως ὑπάρχει... ἐν ας απορη γέρητος γηρος, θιαγενής μιᾶς

